

— Ами азъ, бабичко, достоенъ ли съмъ за такава жена? — попиталъ лодкарътъ.

— Каквото кажатъ орисниците, никой не може да го развали, — отговорила бабичката.

— Следъ малко засвирили флейти, задумкали ба-
рабанчета, а малкитѣ ангелчета запѣли сладки хубави пѣсни.
И на небето станала първата сватба : лодкарътъ се оженилъ
за момичето съ свѣтлиѣ очи.

Живѣлъ лодкарътъ день, живѣлъ два, живѣлъ месе-
ци на небето, па му станало мъчно за земята.

— Ще ида да видя какво правятъ на земята, — ре-
кълъ той единъ день на жена си.

— Стъпи на кърпичката и тя ще те отнесе долу, — ка-
зала му небесната хубавица.

И отъ тогава Тай Чу Чу честичко ходѣлъ на гости на
земята и пакъ се връщалъ на небето.

Но единъ день, когато билъ на земята въ сиромашката
си къща, забравилъ вълшебната кърпичка на масата и из-
лѣзълъ навънъ.

Котката се качила на масата и взела да си играе съ
кърпичката. Играла, играла и я изнесла на двора. Тамъ я
видѣло кучето и я подгонило. Едно гарванче, което стояло
на къщата, видѣло кърпичката, подхвъркнало, грабнало я
и отлетѣло.

Върналъ се Тай Чу Чу и потърсилъ вълшебната си
кърпичка, за да отлети на небето. Тукъ кърпичка, тамъ
кърпичка — нѣма я. И той останалъ на земята. И пакъ
се уловилъ за лопатитѣ на малката си лодка.

Казватъ, че бабичката, която дала кърпичката и злат-
нитѣ бобчета на Тай Чу Чу, била майка на небеснитѣ свѣ-
тила. А небесната хубавица, за която се оженилъ Тай Чу
Чу, била луната.

И до сега тя излиза на небето всѣка нощъ и търси
своя загубенъ мъжъ. И всѣка нощъ огрѣва златната рѣка
и срамежливо се оглежда въ нея, а Тай Чу Чу я гледа
и тича съ лодката си да я стигне и все не може . . .

А звездичкитѣ го гледатъ отвисоко, гледатъ го и му
се подсмиватъ . . .